

vanji: „Jezus, sin Davidov, smili se mene!“ (glej Dolinarjeve nedeljske pesmi.)

Za pepelnico: Pri darovanji: „Kristijanje, postni čas“ (glej Potočnikove sv. pesmi.)

Za 1. postno nedeljo: Pri darovanji: postna, kakor na pepelnico, ali spokorna: „Večno srečno je življenje“ (iz Potočnikovih bukvic.)

Za 2. postno in kvaterno nedeljo: Pri darovanji: „Daj mi, Jezus, da žalujem;“ — po povzdigovanji: „Ti, o Jezus, serčnomili,“ (glej Praprotnikove pesmi *) in g. Riharjeve napeve od sv. obhajila in od matere božje.)

Pri sv. križevem potu naj bi se pela stara pesem: „Oh, pridite stvari!“ (glej Potočnikove sv. pesmi.)

P o v e s t i.

Učenik mora svoje nauke v šoli tudi s tem prijetne narejati, da učencom včasih kako lično povest pové ali pesmico zapoje kot plačilo, kadar so kaj bolj pridni. Dasiravno berejo učenci v šolskih berilnih knjigah dosti povest, imajo vendar prav radi, ako se jim tudi kaj pripoveduje. Zatoraj naj učenik včasih kake primerne povesti in pesmice pojišče, in naj se jih navadi, da jih more prav razumno in gladko povedati ali zapeti. Take povesti ali pesmi pa naj bodo mične in podučivne. — Učenci tudi doma radi pripovedujejo, kar slišijo v šoli. To olikuje um in serce, in tudi jezik se s tem gladi in postaja vedno bolj gibéen. — Takih kratkih povestic in pesmic bo tedaj „učiteljski Tovarš“ tudi kaj nabiral v svojo torbo, ter jih svojim tovaršem učenikom za šolsko zabeljo podajal. — To pot nekaj

od štirih letnih časov.

„Jaz bi rad, da bi bila vedno zima“, pravi France domu pridši, ko se je dersal, kepal in igral s snegom. Oče mu dajo listek papirja, in pravijo: „Zapiši na ta listek, kar si zdaj rekel!“ France vzame papirček, in zapiše: „Jaz bi rad, da bi bila vedno zima“. Oče vtaknejo ta listek v listnico. Zima mine, pomlad pride. France gre s svojim očetom na vrt. Gorek ve-

*) Tu opomnimo vse marljive pevce in pevke, da bi se ravnali po popravljenih pesmih v bukvicah: „Pesmi, cerkvene in druge“.

ter je pihljaj, nebo je bilo jasno, in solnce je prav prijetno sijalo. Po travniku je že rastle mlada trava, germovje je zelenelo, in češnja je bila vsa polna naj lepšega belega cvetja. V zraku se je vertil in pel skerjanček in cverčala lastovka; tudi kos je že žvižgal v bližnjem gozdu. Čebele so šumele in brale med po cvetji. Na vertu so cvetele rudeče vertnice, rožmarin in vijolice, ki so močno dišale. France je bil zelo vesel, in oče so mu dovolili, da se je igral s cvetjem in s cveticami. Kadar prideta domu, pravijo oče: „Kaj ne, France, spomladi je lepo na vertu in na polji! posebno je ta čas otrokom všeč, ker lahko skačejo in si igrajo po travi. „To je res,“ pravi France, — „jaz bi rad, da bi bila vedno pomlad.“ Oče mu rečejo, naj tudi to željo zapiše na listek, ktereга spravijo. — Vesela pomlad kmali mine, in pride poletje. France hodi z očetom češnje in jagode brat in včasih tudi se kopat v bližnji potoček. Oče mu kažejo lepo žitno polje, in pravijo: „Kmal bomo želi, potem pa bo že bolj hladno, in poletje bo minulo.“ „Jaz bi rad, da bi poletje nikoli ne minulo,“ pravi France. Tudi to pravijo oče, da naj zapiše na listek, ktereга shranijo. Poletje res kmali mine, in nastopi jesen. Več ni bilo vroče, pa vendar je še bilo prav prijetno in toplo. Drevje je kimalo polno rudečih jabelk in rumenih hrušek, in na vinski terti je viselo polno zrelega grojzdja. To je še le Francetu dišalo! — Oče pravijo: „Hiteti moramo, da bomo sadje in grojzdje pri lepem vremenu domu spravili, jesen pohaja, — merzli, deževni dnevi bodo kmali prišli, in tudi sneg, ne bo dolgo, da bo padel; zimo imamo že pred pragom.“ „Jaz bi rad, da bi bila vedno jesen, in da bi nikoli ne bilo zime“, pravi France.

Oče odprejo svojo listnico, pokažejo Francetu listike papirja, rokoč: „Beri! kaj je tukaj zapisano?“ — „Jaz bi rad, da bi bila vedno zima.“ — „Kdo je to pisal?“ — „Jaz.“ — „Beri to.“ — „Jaz bi rad imel, da bi bila vedno pomlad.“ — „Kdo je to pisal?“ — „Jaz.“ — „In kaj je tukaj zapisano?“ — „Jaz bi rad, da bi poletje nikoli ne minulo.“ — „Kdo je to pisal?“ — „Tudi jaz.“ — „Povej, kaj si ravno pred želel?“ — „Da bi bila vedno jesen, in da bi nikoli zime ne bilo.“ —

„Lej, France“, pravijo oče, „zdaj si se vjel v besedi.“ France meni: „Takrat po zimi, ko sem se dersal, mi je zelo dopadlo, — potem pomladi in poletu, in zdaj jeseni.“ „Ali zdaj še tako misliš?“ ga prašajo oče. „Naka“, pravi France, „zdaj

vem, da so vsi letni časi dobri, in da je v vsakem kaj dobrega in prijetnega.“ „Tako je“, pravijo oče, „in zahvaliti moramo Boga, da je vse tako lepo vredil, da ne moremo mi ljudje zapovedovati snegu, dežju, solncu in oblakom. Prav zelo bi bilo na svetu narobe, ko bi eden hotel poletje, drugi jesen, tretji pomlad in drugi kdo pa zimo.“

Pomlad, poletje in jesen, tud' zima
Dobrot nebeških za nas dosti ima!

Čertica iz življenja

slavnega gospoda

Fr. Metelko-ta

in dve prijazne besedi slovenskim učiteljem.

Pervi list „učiteljskega Tovarša“ je naznanil žalostno novico, da je umerl slavnoznani gosp. Fr. Metelko, kateri si ji s svojo oporoko tudi pri učiteljskem stanu nepozabljiv spominek postavil. Naj zapišemo tedaj tudi v naš list nekoliko od njegovega življenja. — Gospod Fr. Metelko je bil rojen 14. julija 1789 v Škocijanu (hiš. št. 21) na Dolenskem. Poglavne in gimnazijalne šole je dokončal v Novem mestu, višje pa v Ljubljani, kjer je bil 11. septembra 1814 mašnik posvečen. Z dekretom 21. oktobra ravno tistega leta je bil poslan v Gorje na Gorenško za duhovnega pomočnika, kjer je bil do 18. aprila 1815. Od tega časa pa je bil v Ljubljani za kateheta pri stolni cerkvi; od 18. majnika 1815 do 8. oktobra ravno tistega leta je bil po smerti g. Jož. Kosa tudi podvodja v škofijskem semenišču. S cesarskim sklepom 14. febr. 1817 je bil imenovan učenik slovenskega jezika na ljubljanski liceji z 400 gold. letnega plačila in 18. marca 1817 je prisegel kot licejni profesor. Zraven tega je tri leta šolske pripravnike brez plačila učil slovenskega jezika in metodike (ukoslovja), je 1½ leta (II. pol. 1819 in I. in II. pol. 1820) tudi učil laški jezik in je pri stolni cerkvi po laško spovedoval. Od 1. januarja 1819 je bil tudi slovenski prestavljavec, kakor je bil od leta 1809 Valentin Vodnik. Je spisal preimenoitno slovnico po sostavi Dobrovsky-ta z naslovom: Lehrgebäude der slovenischen Sprache im Königreiche Illyrien und in den benachbarten Provinzen, v Ljubljani 1825; pozneje je tudi sostavil krajšo slovnico za šolske pripravnike z imenom: Slovenische Sprachlehre. Ein Auszug aus dem Lehrgebäude der slovenischen Sprache im Königreiche Illyrien, für Anfänger, Lehramts-Präparanden und Lehrer